

Publicerad 2008-07-25 12:56 av Mattias Holmström

Två personer reser runt Europa i en bil och drömmer ihop en roman. Början på någonting nytt. Fortsättning följer.

Pollyanna

I en slöja av rök rörde sig mina pengar som hyvlade kräk på en autobahn. Jag kände hur kvinnan bredvid mig slingrade sig och letade fram något som dolde sig i ett par stiliga byxor som bars för första gången. Det fanns ingen sentimentalitet kvar. Det fanns inte mycket att orda om längre. Vi höll våra käftar stända och jag körde bilen till en mack där jag beställde en pizza med havets läckerheter.

I ett bibliotek blottade sig en parfymerad slusk för oss. Pollyanna blev chockad och utgav sig för att heta namn som Alice och Mary i den ljusgula klänningen hon bar under sitt illröda hår, i sina nyligen tatuerade läppar och de fina fräknarna hon brukade sminka fram framför badrumsspegeln. Hon höll flytande gas i sin tekopp och hånglade med pojkar av brons i lobbyn resten av natten. Deras ögon dundrade av farföräldrar och morföräldrar när de besteg en alptopp och fastnade i gobelängens väv och åkte upp och ner i de blodiga hissarna som öppnades rakt in i vårt hotellrum.

Ibland kände jag att hon tittade på mig i smyg bakom nattens mystiska solglasögon. Ibland kedjade hon upp sin behå och lät sina taxöron ströva fritt som en dubbelvikt bild av svunna tider i mitt minnes mikroskop. Medan vi låg skavfötters i sängen började hon varje dag med att berätta om sina glittriga drömmar. Själv drömde jag idiotiska religiösa grubblerier och det ville jag inte berätta om och det hade inte bekommit henne så jag sade att jag inte mindes ett dugg och så var jag nära att kräkas upp kaffet när hon vände sig bort någon minut och spejade ut över utsikten från balkongen.

Innerst inne kunde jag inte glömma det. Hur våra själar låg som i en liten ask och hur smärtlindraren gav dig en örfil. Underlivet hade ett överjag. Den värkande himlen hade en regering. Trotsad av en gudlös sol gav den dig ditt liv medan en mosaik av huvuden stod och såg på. Och när de lärde känna dig var intresset försvunnet. Då fick du fortsätta ensam.

Nästa gång jag vaknade var känslan förstärkt. Något hade förändrats. Jag insåg att jag inte någonsin var på väg hem igen och att jag mitt i all uppståndelse hade valt bort dig för en känslolös ödla. Jag befann mig på resande fot och den tjocka dimman hade gjort mig blind. Samtidigt samlades befolkningen runt den beryktade elden. Försjunkna i böner författade de en viril story och arbetade hårt i kristna nätter av extas och tungomål. Ett hjärta gavs bort till någon som smulade sönder skorpan över det magnifika såret och lade ut det på en värdelös snöbädd där taniga fåglar hackade i sig glupskt och kom tillbaka efter mer en timme senare när nytt blod stelnat till nya skorpor på detta sår som aldrig sluta blöda.

Jag kände hur lördagskvällen ruvade på mord och slutet på vår korta relation. Limon gled in på en gata med ett skelett bakom ratten. Jag bad dig om ursäkt för att jag hade låtit dig vänta. Jag behövde prata med den kvinnan i det andra rummet innan vi drog vidare till nästa stad.

När jag mindes dina gutturala läten och satte mig på en barstol med mitt förberedda tal var du lika borta som

ottan. Vår bar var stängd medan en öppen käft kippade efter luft på den plats där våra rus skulle dö och där vi äntligen kunde dra en lättnadens suck. Inga fler ficklampor i våra skrev. Nu kunde vi andas under vattnet. Skadeglada kunde vi andas ut i vår drömlösa sömn.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mattias Holmström med Poeter.se id #15727 innehar upphovsrätten